

Mer tåkeprat fra Psykologforeningen

Halvor Kjølstad
psykologspesialist

Så langt ser det ut til at både administrativ og politisk ledelse i Psykologforeningen opererer omtrent som Gud selv gjorde i gamle dager.

Halvor Kjølstad. Foto: privat

I mainnummeret av Psykologtidsskriftet kommenterer generalsekretær Ole Tunold mitt debattinnlegg i aprilnummeret der jeg problematiserer at jeg nylig ble «oppsagt» som kursleder på fellesprogrammet. Etter mitt syn er Tunolds kommentar dels en videreføring av tåkepratet jeg tidligere har blitt møtt med, og dels en synliggjøring av en type organisatorisk praksis som forhåpentligvis er sjelden i norsk arbeidsliv.

Først om tåkepratet (dvs. mangel på reell begrunnelse for hvorfor akkurat jeg ble avsatt som kursleder). Tunold skriver: «I realitetsbehandlingen av klagen (som vitterlig ble foretatt på administrativt nivå og besvart) står poenget med kontinuitet og fornyelse sentralt...» osv., osv. Mitt inntrykk er fortsatt at det ikke ble foretatt noen realitetsbehandling. Her viser jeg til Tunolds svar til meg, hvor han skrev: «Utdanningsavdelingen har min og foreningens tillit til at spesialistutdanningen forvaltes godt.

Her er det vanskelig å se spor av realitetsbehandling.

Avdelingens disposisjoner har følgelig min støtte.» Her er det vanskelig å se spor av realitetsbehandling. Det vises til tillit og dermed basta. President Håkon Skard følger opp denne ikke-realitetsbehandlerende praksisen ved å vise til utdanningsavdelingens mandat i sitt svar til meg.

Dette bringer meg til neste og atskillig viktigere tema, som dreier seg om Psykologforeningens klagehåndtering. I gamle dager het det at «Den Gud giver et embete, giver Han også forstand». Det er kanskje slik i Psykologforeningen også. Det vil si at når noen har fått et mandat, så er de hevet over enhver kritikk?

Tunold skriver at «Kjølstad spør hva som skal til for at ledelsen skal overprøve mandatet til Psykologforeningens avdelinger.» Nei, Tunold, det er ikke det jeg spør om. Mandatet er selvfølgelig greit nok (slik det vil være i organisasjoner). Det jeg lurer på, er hva som skal til for at foreningens ledelse skal reagere når noen mener at mandatet er forvaltet på en uheldig måte. Det prinsipielle poenget er om det er slik å forstå at den eller de Psykologforeningen «giver et embete», gir man også forstand, slik at eventuelle klager på embetsutøvelsen ikke trenger å realitetsbehandles.

Så langt ser det for meg ut til at både den administrative og politiske ledelsen i Psykologforeningen opererer omtrent som Gud selv gjorde i gamle dager; har man gitt et mandat, så regner man med at det forvaltes godt nok. Basta.

For øvrig har jeg nå fordøyet den første skuffelsen over å ha fått sparken etter 20 års vellykket tjeneste som kursholder i Psykologforeningen, og gleder meg til å rusle videre i et rikholdig psykologliv med mange meningsfulle oppgaver.

Merknad: Ingen oppgitte interessekonflikter.